

Tanikava Suntaró

Ó

*Hogy őt szerettem, már csak azzal is
Véget érhetett volna életem,
S gondolatai között azután
Élhettem volna holtomban tovább*

*A feje fölött nyújtózkodó ég
az is enyém volt, csakis, egyedül,
S mi beragyogta arcát, a Napot,
Nem, nem adom már másnak soha én*

*Hegyi ösvényen túl, mit hó borít,
Ott van a falu, ahol máig él,
Hol gyermeket szült, és ahol talán
rég unokái veszik már körül*

*A boldogság, mint álom tűnik el
De megkövülve mélyen ott pihen
Egy perc és újra látom, ott vagyok,
csönddel teli szelíd szemeiben*

30. szonett

*Nem engedem a szavakat pihenni.
Néha még ők is szégyellik maguk
és meg akarnak halni bennem.
Amikor ez történik, szerelmes leszek.*

*A hallgató dolgokkal teli világban
Csak az emberek fecsegnek
Ráadásul a Nap, a fák, a felhők
Nem is tudják, milyen gyönyörűek*

*A sebesen száguldó gép egy ember lelkesedését formázva repül
Az ég úgy viselkedik, mintha háttér lenne
De valójában ott semmi sincs*

*Ha gyenge hangomon hívni kezdem
A világ nem válaszol
Szavaim nem különböznek a kismadarak csivitelésétől*

Madártollak 1.

*Nincs miről írnom
Testem a napra kitéve
A feleségem gyönyörű
A gyerekeim egészségesek*

*Hadd legyek őszinte
Én nem vagyok költő
Csak annak tettetem magam*

*Megalkottak és itt hagytak
Nézd, a Nap a sziklák közt bukik alá
Még sötétebbé változtatva a tengert*

*Ennél a déli verőfénynél egyebet mondani
Értsd meg, én nem tudok neked,
Még akkor sem, ha te egy másik országban hullajtod a véred.
Ó, ez az örökös ragyogás!*

Bemutakozás

*Én egy alacsony, kopasz öregember vagyok
Nem kevesebb, mint fél évszázada, hogy
Főneveket és igéket és kötőszókat és jelzőket és kérdőjeleket,
Hogy szavakat nyüstölve élek, és ezalatt arra jutottam,
Ha muszáj lenne őszinte legyek: a csendet jobban kedvelem.*

*Semmi gondom a kétkezi munkával
És rajongok a fákért és bokrokért,
Azokért, amiknek a neve sosem jut eszembe,
Az elmúlt idő dátumai ritkán se foglalkoztatnak,
A hatalomnak nevezett valamit mélyen megvetem*

*Kissé kancsal vagyok és egyszerre távol- és rövidlátó
Házamban se Buddhát, se Sintó oltárt nem találsz
Szobámból óriási postaláda nyílik,
Egyetlen élvezetem az alvás
Almaim mind elfelejtem, mire fölbredek*

*Amiket itt felsoroltam, mind igazak
Így is, hogy valami mindig hazugság
Két gyermekem él, messze, négy unokám, háziállatom nincs,
A nyarakat többnyire egy pólóban töltöm,
A szavaknak, miket leírok, ára van.*

Tanikava Suntaró (谷川 俊太郎, 1931. december 5. –) a kortárs japán irodalom vitán felül leghíresebb és legfontosabb költője. Sokoldalú alkotó, a versek mellett a kezdetektől foglalkozik dalszövegek, drámák és esszék írásával is. Első kötete 1952-ben jelent meg *Kétmilliárd fényévnyi magány* (二十億光年の孤独) címmel, amivel mind a szakmán belül, mind az olvasóközönség körében komoly sikert aratott. Nemcsak kiemelkedően termékeny szerző – csak versesköteteinek száma 60 fölött jár –, de fáradhatatlan kísérletező kedve is közismert, azon kevés japán költők közé tartozik, akik írtak szonettet, ő ráadásul egy egész kötetnyit (*62 szonett // 六十二のソネット*; 1953). Többek között írt még gyerekverseket, „dalokat” (うた), epikus/narratív szövegeket, kísérleti verseket, satirikus „mondókákat” is, ezek közül nem egy régóta részét képezi az irodalomoktatásnak is. Bár szinte minden kötetében új formát keres a megszólaláshoz, szövegeinek hangvétele a legelejétől fogva jellegzetes, jól felismerhető – a fordíthatóság határán gyakran túleső nyelvi finomságok kombinációja a lehető legegyszerűbb, közérthető megfogalmazással vegyítve.

Simon Márton fordításai